

23 Μαρτίου 2022

Πώς λύνονται τα μεγάλα προβλήματα

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Συμβαίνει να έχουμε προβλήματα ανυπέρβλητα, που ό,τι και να κάνει ο άνθρωπος δεν μπορεί να τα αλλάξει. Είναι εκεί υπαρκτά, ως γεγονότα, όπως π.χ. η ανίατη ασθένεια, ο θάνατος αγαπημένου προσώπου, η διακοπή μιας όμορφης σχέσης, τα δύσκολα γηρατειά, κι ένα σωρό άλλα που θα ζήσουμε στη ζωή μας.

Ο μέσα μας κόσμος διαλύεται, παντού επικρατεί σκοτάδι, «φως ουδαμού». Κυριαρχεί η απόγνωση, κάθε ελπίδα έχει εκπνεύσει. Φαίνεται σαν να είμαστε μόνοι σ' ένα αφιλόξενο κόσμο.

Ο Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης μιλώντας στους μοναχούς και μοναχές του για την αποκάλυψη που διενεργεί ο Θεός μέσω της νήψεως, της πνευματικής, δηλαδή, εργασίας που κάνει στην καρδιά του ο άνθρωπος που θέλει να είναι στη ζωή του ο Χριστός, αναφέρει το εξής παράδειγμα, κάπως ακραίο αλλά χαρακτηριστικό για τη «λύση» του μεγάλου προβλήματός μας:

«Έρχεσαι να μου μιλήσεις εσύ πνιγμένος στα προβλήματά σου. Είσαι άρρωστος, αμάρτησες, εξώκειλες, σε έδιωξαν από το μοναστήρι, σου είπαν ότι έχεις καρκίνο και θα πεθάνεις. Σου μιλάω εγώ, με ακούς και μετά από λίγο μου λες με δάκρυα: Γέροντα, λύθηκε το πρόβλημά μου. Λύθηκε; Πώς; Ο καρκίνος δεν θεραπεύθηκε, η εγχείρηση θα γίνει, τελικά θα πεθάνεις. Από το μοναστήρι σε έδιωξαν, πώς λύθηκε το πρόβλημά σου; Κι όμως εσύ λες λύθηκε, διότι άλλαξε η εσωτερική κατάστασίς σου, άλλαξε το βίωμα σου. Θεία ενέργεια φώτισε τα έγκατα σου, κι ένοιωσες ότι λύθηκε το πρόβλημά σου. Δεν λύνονται τα προβλήματά μας, διότι προκαλούνται από τους άλλους κι από τις καταστάσεις. Εντούτοις, το πρόβλημα δεν είναι οι άλλοι αλλά η σχέση μου με το Θεό, εγώ κι ο Θεός. Όταν αυτήν την τακτοποιούμε, δεν υπάρχει πλέον πρόβλημα»**[1]**.

Στο παράδειγμα που αναφέρεται υπάρχουν δύο σημεία:

1. Η εξωτερίκευση του προβλήματος σε άνθρωπο που μπορεί να βαστάξει τον πόνο και συγχρόνως τον εμπιστεύεται ως φωτισμένο και αγιασμένο.
2. Αφήνει την καρδιά του ν' ανοικτεί στο άγιο Πνεύμα, υπερβαίνοντας τον εαυτό του που επιμένει να βλέπει το πρόβλημά του ως το «κέντρο του κόσμου».

Ζούμε σ' ένα απρόβλεπτο κόσμο με απρόβλεπτους ανθρώπους. Από τη μια στιγμή στην άλλη ανατρέπονται τα δεδομένα μας και μένουμε μετέωροι. Η προσπάθεια να «βρούμε άνθρωπο» και να μην μείνουμε μόνοι, κλεισμένοι ασφυκτικά στο πρόβλημα, θα μας δώσει τη δυνατότητα να ζήσουμε όντως. Θα μπορέσουμε να δούμε το πρόβλημα μέσα στο Φως του Χριστού, μέσα στο σχέδιο Του για μας. Ένα σχέδιο που πηγάζει από την απέραντη αγάπη Του, από την αιώνια προοπτική της ύπαρξής μας, από τη ματαιότητα των εγκοσμίων.

Τότε, το πρόβλημα θα είναι εκεί αλλά η θέα του θα περνά όχι πλέον από το σκοτάδι της απόγνωσης αλλά από το φως της ελπίδας, της ελπίδας της Ανάστασης που ήλθε «δια του Σταυρού» κι έφερε «χαρά εν όλω τω κόσμω».

[1] Αρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη, Λόγος περί νήψεως, Ίνδικτος, Αθήναι 2007, σ.29.

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3tos2tR>